

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
esitatud 14. veebruaril 2019¹

Kohtuasi C-585/17

**Finanzamt Linz,
Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr
menetluses osales
Dilly's Wellnesshotel GmbH**

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof (Austria kõrgeim halduskohus))

Eelotsusetaotlus – Riigiabi – Keskkonnamaksu vähenduste vormis antav abi – Direktiiv 2003/96/EÜ – Energiatoodete ja elektrienergia maksustamine – Artikli 17 lõike 1 punkt a – Energiamahukad ettevõtted – Määrus (EL) nr 651/2014 – Artikli 44 lõiked 1–3 – Abisaajate väljavalimine läbipaistvate ja objektiivsete kriteeriumide alusel – Kindla hüvitissumma maksmine – Artikli 58 lõige 1 – Üleminekusätted – Artikli 5 lõike 2 punkt d – Abi läbipaistvus – Maksusoodustuste vormis antav abi

I. Sissejuhatus

1. Kõnesoleva eelotsusetaotlusega esitas Verwaltungsgerichtshof (Austria kõrgeim halduskohus) Euroopa Kohtule mitu küsimust ELTL artikli 108 lõike 3 ning määruse (EL) nr 651/2014² artikli 44 lõike 3 ja artikli 58 lõike 1 tõlgendamise kohta.

2. See eelotsusetaotlus puudutab kahte kassatsioonkaebust, mis on esitatud esiteks Finanzamt Linzi (Linzi maksuhaldur, Austria) ja Dilly's Wellnesshotel GmbH vahelises vaidluses ning teiseks Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (Kirchdorf Perg Steyri maksuhaldur, Austria) ja Dilly's Wellnesshotel GmbH vahelises vaidluses, mis käsitlevad selle isiku taotletud energiaaktsiisi tagastamist 2011. aasta eest ning 2013. aasta veebruari ja 2014. aasta jaanuari vahelise ajavahemiku eest.

3. Põhikohtuasjas käsitletav Austria energiaaktsiisi tagastamise kord kujutab endast riigiabikava ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Kuigi eelotsusetaotluse esitanud kohus lähtub põhimõttest, et komisjon kiitis põhikohtuasjas käsitletavale kavale eelnenud kava heaks 2004. aastal, muutus kasusaajate ring hiljem ning seda muudatust, mis on põhikohtuasjas käsitletava abikava osa, pole Euroopa Komisjonile teatavaks tehtud.

¹ Algkeel: prantsuse.

² Komisjoni 17. juuni 2014. aasta määrus ELi aluslepingu artiklite 107 ja 108 kohaldamise kohta, millega teatavat liiki abi tunnistatakse siseturuga kokkusobivaks (ELT 2014, L 187, lk 1). Selle määrusega tunnistati kehtetuks komisjoni 6. augusti 2008. aasta määrus (EÜ) nr 800/2008 EÜ asutamislepingu artiklite 87 ja 88 kohaldamise kohta, millega teatavat liiki abi tunnistatakse ühisturuga kokkusobivaks (ELT 2008, L 214, lk 3).

4. Sellega seoses – eeldades, et kasusaajate ringi muutumisest tuleb ELTL artikli 108 lõike 3 kohaselt teatada – soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas põhikohtuasjas käsitletav abikava võib olla määruse nr 651/2014 alusel teavitamiskohustusest vabastatud, ning sellisel juhul oleks see abikava seaduslik, olgugi et sellest jäeti eelnevalt teatamata. Selleks esitas ta täpsemalt küsimuse, kas abikava täidab määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ja artikli 58 lõikes 1 ette nähtud tingimusi. Vastavalt Euroopa Kohtu taotlusele on käesolevas ettepanekus analüüsitud üksnes seda küsimust.

5. Teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata sellele küsimusele jaatavalt.

II. Õiguslik raamistik

A. Liidu õigus

1. Määrus nr 651/2014

6. Määruse nr 651/2014 artikkel 5 „Abi läbipaistvus“ sätestab:

„1. Käesolevat määrust kohaldatakse ainult niisuguse abi suhtes, mille brutotoetusekvivalenti on juba eelnevalt võimalik täpselt välja arvutada, ilma et oleks vaja teha riskihinnangut („läbipaistev abi“).

2. Läbipaistvaks loetakse järgmisi abiliike:

[...]

d) maksusoodustuste vormis antav abi, kui meetmega on ette nähtud ülemmäär, millega tagatakse, et kohaldatavat künnist ei ületata;

[...]“.

7. Selle direktiivi artikkel 44 „Direktiivi 2003/96/EÜ^[3] kohaselt keskkonnamaksu vähendustena antav abi“ näeb ette:

„1. [Direktiivi 2003/96] tingimustele vastavad abikavad keskkonnamaksu vähenduste vormis on [ELTL] artikli 107 lõike 3 tähenduses siseturuga kokkusobivad ja vabastatakse [ELTL] artikli 108 lõike 3 kohasest teavitamiskohustusest, kui täidetud on käesolevas artiklis ja I peatükis sätestatud tingimused.

2. Maksuvabastuse saajad valitakse välja läbipaistvate ja objektiivsete kriteeriumide alusel ning nad maksavad maksu vähemalt direktiiviga 2003/96[...] ette nähtud miinimumtasemel.

3. Maksuvabastusena antava abi kavad põhinevad kohaldatava keskkonnamaksumäära vähendamisel või kindla hüvitissumma maksmisel või nende kahe kombinatsioonil.

[...]“.

8. Määruse nr 651/2014 artikli 58 „Üleminekusätted“ lõikes 1 on sätestatud:

„Käesolevat määrust kohaldatakse ka enne selle jõustumist antud üksikabi suhtes, kui see abi vastab kõigile käesolevas määruses sätestatud tingimustele, välja arvatud artiklile 9.“

3 Nõukogu 27. oktoobri 2003. aasta direktiiv, millega korraldatakse ümber energiatoodete ja elektrienergia maksustamise ühenduse raamistik (ELT 2003, L 283, lk 51; ELT eriväljaanne 09/01, lk 405).

2. Direktiiv 2003/96

9. Direktiivi 2003/96 artikli 17 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Eeldusel et käesolevas direktiivis sätestatud madalaimat maksustamistaset järgitakse keskmiselt iga ettevõtte puhul, võivad liikmesriigid kohaldada maksuvähendust energiatoodete tarbimise suhtes, mida kasutatakse kütmiseks või artikli 8 lõike 2 punktides b ja c nimetatud eesmärkidel, ning elektrienergia suhtes järgmistel juhtudel:

a) energiamahukate ettevõtete hüvanguks.

Energiamahukas ettevõtte on majandusüksus artikli 11 tähenduses, kus energiatoodete ja elektrienergia ost moodustab vähemalt 3% toodangu väärtusest või maksmisele kuuluv liikmesriigi energiamaks vähemalt 0,5% lisandväärtusest. Liikmesriigid võivad selle määratluse piires kohaldada piiravamaid põhimõtteid, sealhulgas müügiväärtust, tootmisprotsessi ja valdkonna määratlusi.

[...]“.

B. Austria õigus

10. Energiaaktsiisi tagastamise seaduse (Energieabgabenvergütungsgesetz, edaspidi „EAVG“) § 1 lõige 1 (põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis) sätestab:

„Lõikes 3 nimetatud energiaressursside eest tasutud energiaaktsiis tagastatakse taotluse alusel kalendriaasta (majandusaasta) eest ulatuses, milles see ületab 0,5%

1. müügikäibe 1994. aasta Austria käibemaksuseaduse (Umsatzsteuergesetzes 1994) § 1 lõike 1 punktide 1 ja 2 tähenduses ja

2. ostukäibe 1994. aasta käibemaksuseaduse § 1 lõike 1 punktide 1 ja 2 tähenduses

vahest (toodangu netoväärtus).“

11. EAVG § 1 lõiget 1 täiendab EAVG § 2 lõige 2, mis sätestab (põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis):

„1. Taotleja taotluse alusel tagastatakse iga kalendriaasta (majandusaasta) kohta [energiaaktsiisi] summa, mis vastab §-s 1 nimetatud netoväärtuse määra ületavale osale. Taotluses peavad sisalduma andmed ettevõttes kasutatud § 1 lõikes 3 nimetatud energiaressursside kohta ja §-s 1 nimetatud summad. [...]

2. Tagasimakstava summa arvutamisel on kohaldatav 0,5% piirmäär netoväärtusest või järgnevalt esitatud omakasutuse määr, kusjuures tagastamisele kuulub kahest summast väiksem:

- elektrienergia puhul 0,0005 eurot kWh kohta,
- kombineeritud nomenklatuuri alamrubriigis 2711 21 00 nimetatud maagaasi puhul 0,00598 eurot standardkuupmeetri kohta,
- kombineeritud nomenklatuuri rubriikides 2701, 2702, 2704, 2713 ja 2714 märgitud kivisöe, ligniidi, koksi, bituumeni ja asfaldi puhul 0,15 eurot gigadžauli kohta,

- ülikerge kütteõli puhul (kombineeritud nomenklatuuri alamrubriikides 2710 19 41, 2710 19 45, 2710 19 49 märgitud gaasiõli) 21 eurot 1000 l kohta,
- kerge, keskmise, raske kütteõli puhul (kombineeritud nomenklatuuri alamrubriigid 2710 19 61, 2710 19 63, 2710 19 65, 2710 19 69) 15 eurot 1000 kg kohta,
- veeldatud gaasi puhul (kombineeritud nomenklatuuri alamrubriigid 2711 12, 2711 13, 2711 14, 2711 19) 7,5 eurot 1000 kg kohta.

[...]“.

12. EAVG § 2 lõige 1 on *BGBI* I nr-s 92/2004 avaldatud redaktsioonis sõnastatud järgmiselt:

„Õigus tagastamisele on kõikidel ettevõtjatel [...]“.

13. 2011. aasta eelarveseadusega, mis võeti vastu 30. detsembril 2010 (Budgetbegleitgesetz 2011, *BGBI* I, 111/2010, edaspidi „BBG 2011“), muudeti EAVG § 2 lõiget 1 järgmiselt:

„[...] Energiaaktsiis tagastatakse ettevõtjale, kui on tõendatud, et tema põhitegevus on kaupade tootmine [...]“.

14. Seejärel lisati EAVG §-le 4 järgmine lõige 7:

„Paragrahve 2 ja 3 ([BBG 2011-ga] muudetud redaktsioonis) kohaldatakse Euroopa Komisjoni heakskiidu korral tagastamistaotluste suhtes, mis puudutavad ajavahemikku pärast 31. detsembrit 2010.“⁴

III. Põhikohtuasi, eelotsuse küsimused ja menetlus Euroopa Kohtus

15. Dilly's Wellnesshotel, kes on hotelli käitav ettevõtja, esitas 29. detsembril 2011 taotluse 2011. aasta eest tasutud energiaaktsiisi tagasisaamiseks.

16. Linzi maksuhaldur jättis viidatud taotluse 21. veebruari 2012. aasta otsusega rahuldamata põhjendusel, et BBG 2011 nägi EAVG §-des 2 ja 3 ette, et pärast 31. detsembrit 2010 esitatud taotluste puhul tagastatakse energiaaktsiis vaid ettevõtjatele, kelle puhul on tõendatud, et nende põhitegevus on kaupade tootmine. See ametiasutus leidis, et Dilly's Wellnesshoteli kui teenuseosutajast ettevõtja puhul on energiaaktsiisi tagastamine perioodi eest pärast 31. detsembrit 2010 seega välistatud.

17. Dilly's Wellnesshotel esitas selle otsuse peale kaebuse Unabhangiger Finanzsenatile (sõltumatu finantskoda, Austria), kes jättis kaebuse 23. märtsi 2012. aasta otsusega põhjendamatu tõttu rahuldamata.

18. Dilly's Wellnesshotel kaebas selle otsuse edasi Verwaltungsgerichtshofis (Austria kõrgeim halduskohus), kes tühistas vaidlustatud otsuse 19. märtsi 2013. aasta otsusega.

19. Unabhangiger Finanzsenat (sõltumatu finantskoda) kujundati ümber Bundesfinanzgerichtiks (föderaalne maksukohus, Austria), kes esitas 31. oktoobri 2014. aasta määrusega Euroopa Kohtule mitu eelotsuse küsimust.

⁴ Eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitab, et kuigi BBG 2011 kohaldamine oli algul ette nähtud 1. jaanuariks 2011, täpsustati hiljem Verwaltungsgerichtshofi (Austria kõrgeim halduskohus) otsuses ja 29. augusti 2013. aasta muutmismäärusega, et BBG 2011 oli kohaldatav alates 1. veebruarist 2011.

20. Euroopa Kohus leidis 21. juuli 2016. aasta kohtuotsuses,⁵ et määruse nr 800/2008 artikli 3 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et kui sellises abikavas nagu põhikohtuasjas puudub sõnaselge viide nimetatud määrusele, esitatud ei ole selle pealkirja ega viidet *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise kohta, siis ei saa pidada abikava puhul täidetuks tingimusi, mis selle määruse artikli 25 lõike 1 alusel lubavad vabastada ETLT artikli 108 lõikes 3 sätestatud teatamiskohustusest.

21. Bundesfinanzgericht (föderaalne maksukohus) rahuldab kaebuse 3. augusti 2016. aasta otsusega ja määrab energiaaktsiisi tagastamise 2011. aasta eest, vastavalt Dilly's Wellnesshoteli taotlusele. See kohus leidis sisuliselt, et EAVG §-de 2 ja 3 ning § 4 lõike 7 BBG 2011-ga muudetud redaktsioonis ei ole ühtegi viidet määrusele nr 800/2008 ning need ei täida ka nimetatud määruse põhitingimusi. Kuna komisjon ei ole heakskiitu andnud, ei ole teenuseosutajatest ettevõtjate suhtes kehtiv piirang seega jõustunud.

22. Linzi maksuhaldur esitas selle otsuse peale kassatsioonkaebuse Verwaltungsgerichtshofile (Austria kõrgeim halduskohus).

23. Dilly's Wellnesshotel esitas 25. juulil 2014 teise taotluse energiaaktsiisi tagastamiseks ajavahemiku eest 2013. aasta veebruarist kuni 2014. aasta jaanuarini.

24. Kirchdorf Perfg Steyri maksuhaldur jättis selle taotluse 9. jaanuari 2015. aasta otsusega rahuldamata samal põhjendusel kui Linzi maksuhaldur oma 21. veebruari 2012. aasta otsuses.

25. Dilly's Wellnesshotel esitas 9. jaanuari 2015. aasta otsuse peale kaebuse Bundesfinanzgerichtile (föderaalne maksukohus), kes rahuldab selle kaebuse ja määrab energiaaktsiisi tagastamise vastavalt Dilly's Wellnesshoteli taotlusele, viidates sisuliselt oma 3. augusti 2016. aasta otsusele, mida on nimetatud eespool käesoleva ettepaneku punktis 21.

26. Kirchdorf Perfg Steyri maksuhaldur esitas selle otsuse peale kassatsioonkaebuse Verwaltungsgerichtshofile (Austria kõrgeim halduskohus).

27. See kohus leiab, et energiaaktsiisi tagastamine BBG 2011-le eelnenud redaktsioonis EAVG alusel kujutab endast riigiabi, mille komisjon kiitis vaikimisi ja tähtajatult heaks 9. märtsi 2004. aasta otsuses.⁶

28. See kohus märgib, et BBG 2011-ga oli Austria seadusandja eesmärk piirata selle abikava alusel abisaajate hulka nii, et energiaaktsiisi tagasisaamise õigus pidi jääma ainult ettevõtjatele, kelle puhul on tõendatud, et nende põhitegevus on kaupade tootmine. Sellest EAVG muudatusest ei teavitatud aga komisjoni.⁷

29. Eelotsusetaotluse esitanud kohus seletab lisaks, et kui seadusandja seadis BBG 2011-ga muudetud redaktsioonis EAVG jõustumise tingimuseks komisjonilt heakskiidu saamise,⁸ soovis ta sellega ilmselgelt tagada, et BBG 2011-ga ette nähtud piirang ei läheks vastuollu riigiabi käsitlevate liidu õigusnormidega ega mõjutaks seega varasemale abikavale antud tähtajatut heakskiitu. Kui abisaajate hulga piirangut peaksid takistama riigiabialased õiguslikud põhjused või eelkõige kui komisjonilt ei ole võimalik saada vajalikku heakskiitu, siis peaks jääma endiselt jõusse senine meede.

5 Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577).

6 Komisjoni otsus, mis käsitleb Austria rakendatud abikava maagaasi ning elektri energiamaksude tagastamiseks aastatel 2002 ja 2003 (ELT 2005, L 190, lk 13).

7 Vt 21. juuli 2016. aasta kohtuotsus Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577, punkt 39).

8 Vt EAVG 2011 § 4 lõige 7, mida on osundatud käesoleva ettepaneku punktis 14.

30. Neil asjaoludel otsustas Verwaltungsgerichtshof (Austria kõrgeim halduskohus) 14. septembri 2017. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 5. oktoobril 2017, menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

- „1. Kas heakskiidetud abikava muutmine sellisel, et liikmesriik loobub heakskiidetud abi edasisest kasutamisest abisaajate teatava (eraldatava) rühma puhul ja antava riigiabi mahtu sellega üksnes vähendab, tähendab sellisel juhul nagu käesolev abikava niisugust muutmist, mis nõuab ELTL artikli 108 lõike 3 alusel (põhimõtteliselt) teate avaldamist?
2. Kas ELTL artikli 108 lõike 3 kohane kavandatud meetmete rakendamise keeld võib [määruse nr 800/2008] kohaldamisel tehtud vormivea korral tuua kaasa olukorra, kus heakskiidetud abikava piirangut ei ole lubatud rakendada, millest tulenevalt tekib liikmesriigil selle keelu tagajärjel teatavatele abisaajatele abi andmise kohustus (kavandatud meetmete rakendamise kohustus)?
3. a) Kas selline energiaaktsiisi tagastamise kord nagu käesolevas asjas, mille raames on tagastatav summa seaduses üheti mõistetavalt kindlaks määratud valemiga, vastab [määruses nr 651/2014] ette nähtud tingimustele?
3. b) Kas määruse nr 651/2014 artikli 58 lõige 1 mõjutab energiaaktsiisi tagastamise korra muutmisest teatamise kohustusest vabastamist alates 2011. aasta jaanuarist?“

31. Vastavalt Euroopa Kohtu taotlusele on käesolevas ettepanekus analüüsitud üksnes kolmanda eelotsuse küsimuse punkte a ja b.

32. Dilly's Wellnesshotel, Austria valitsus ja komisjon esitasid Euroopa Kohtule kirjalikud seisukohad. Samad pooled osalesid kohtuistungil, mis toimus 21. novembril 2018.

IV. Analüüs

A. Sissejuhatavad märkused kolmanda eelotsuse küsimuse konteksti kohta

33. EAVG kohta on Euroopa Kohus juba teinud kaks kohtuotsust, nimelt kohtuotsused Adria-Wien Pipeline ja Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke⁹ ning Dilly's Wellnesshotel¹⁰.

34. EAVG algses redaktsioonis oli ette nähtud energiaaktsiisi osaline tagastamine ainult nendele ettevõtjatele, kelle kohta on tõendatud, et nende põhitegevus on kaupade tootmine. Seega oli välistatud selle aktsiisi tagastamine teenuseid osutavatele ettevõtjatele. Kohtuotsuses Adria-Wien Pipeline ja Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke¹¹ leidis Euroopa Kohus, et niisugused liikmesriigi meetmed on valikulised ja moodustavad ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses riigiabi.

35. Alates 1. jaanuarist 2002 kohaldatava muudatusega laiendas Austria seadusandja EAVG kohaldamisala, nähes ette aktsiisi osalise tagastamise kõikide sektorite ettevõtjatele. Eespool viidatud 9. märtsi 2004. aasta otsusega¹² leidis komisjon, et see meede oli endiselt valikuline ja oli seega endiselt ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses riigiabi.¹³

9 8. novembri 2001. aasta kohtuotsus (C-143/99, EU:C:2001:598).

10 21. juuli 2016. aasta kohtuotsus (C-493/14, EU:C:2016:577).

11 8. novembri 2001. aasta kohtuotsus (C-143/99, EU:C:2001:598).

12 Vt käesoleva ettepaneku punkt 27 ja 6. joonealune märkus.

13 Ehkki see tagastamine kehtib teoreetiliselt kõikide ettevõtjate suhtes, leidis komisjon, et *de facto* saavad sellest kasu ettevõtjad, keda iseloomustab suur energiatarbimine võrreldes nende toodangu netoväärtusega (vt nimetatud komisjoni otsuse punktid 45–55).

36. BBG 2011-ga tehtud muudatusega jättis Austria seadusandja teenuste osutamise tegelevad ettevõtjad alates 1. veebruarist 2011 taas ilma õigusest energiaaktsiisi tagasi saada. Ma juba selgitasin eespool,¹⁴ et põhikohtuasjas käsitletavast liikmesriigi õigusnormist, see tähendab BBG 2011-ga muudetud EAVG-st (edaspidi „kõnealune abikava“ või „EAVG 2011“) ei teavitatud komisjoni.

37. Tuletan meelde, et käesoleva ettepaneku punktis 20 viidatud eelmises kohtuasjas Dilly's Wellnesshotel leidis Euroopa Kohus sisuliselt, et kõnealune abikava ei täida määrusega nr 800/2008 seatud tingimusi, mis vabastaksid selle ELTL artikli 108 lõikes 3 sätestatud teavitamiskohustusest, kui selles abikavas puudub sõnaselge viide nimetatud määrusele, nagu on nõutud selle määruse artikli 3 lõikes 1.¹⁵

38. Määrus nr 800/2008 tunnistati kehtetuks määrusega nr 651/2014, mis asendab seda alates 1. juulist 2014. Määrus nr 651/2014 sisaldab võrreldes määrusega nr 800/2008 teisi tingimusi selleks, et saada vabastus kohustusest teatada niisugustest abikavadest nagu see, mida on käsitletud põhikohtuasjas. Eelkõige ei nõua määrus nr 651/2014, et abikavades oleks sõnaselge viide sellele määrusele.

39. Juhul kui BBG 2011-ga abikavasse tehtud muudatuse suhtes kehtib põhimõtteliselt ELTL artikli 108 lõike 3 alusel teavitamiskohustus – mis on esimese eelotsuse küsimuse ese –, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus käesolevas asjas esitatud kolmanda küsimusega sisuliselt teada, kas siis, kui kõnealune abikava ei ole määruse nr 800/2008 alusel teavitamiskohustusest vabastatud, võib see siiski olla kõnealusest kohustusest vabastatud määruse nr 651/2014 alusel.

40. Vastus sellele kolmandale eelotsuse küsimusele, mis puudutab määruse nr 651/2014 sätete tõlgendamist, võimaldab eelotsusetaotluse esitanud kohtul teada saada, kas kõnealust abikava rakendati *liidu õiguse kohaselt* ebaseaduslikult, kuna komisjonile on jäetud sellest eelnevalt teatamata, kuigi see on ette nähtud ELTL artikli 108 lõikega 3.

41. Euroopa Kohtu vastus sellele küsimusele võimaldab eelotsusetaotluse esitanud kohtul teha kindlaks järeldused, mis tuleb sellise ebaseaduslikkuse puhul teha *liikmesriigi õiguse alusel*.

42. Täpsemalt, juhul kui Euroopa Kohus vastab nii, et määrus nr 651/2014 on kõnealusele abikavale *kohaldatav* ja vabastab seega selle kava teavitamiskohustusest, leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus ajutiselt, et see tähendab, et kõnealune abikava jõustus tõepoolest alates 1. veebruarist 2011, nagu Austria seadusandja ette nägi.¹⁶ Kuna seda abikava *ei kohaldata* teenuseid osutavate ettevõtjate suhtes, sealhulgas Dilly's Wellnesshoteli suhtes, ei rahuldata seega selle ettevõtja esitatud aktsiisi tagastamise taotlust.

43. Seevastu juhul, kui Euroopa Kohus vastab nii, et määrus nr 651/2014 *ei ole* sellele abikavale *kohaldatav*, millest tulenevalt on see liidu õiguse kohaselt ebaseaduslik, leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus ajutiselt, et, kuivõrd niisuguses olukorras ei saa kõnealust abikava pidada jõustunuks, tuleb endist abikava pidada jätkuvalt *kohaldatavaks*, nagu Austria seadusandja ette nägi.¹⁷ Sellisel juhul oleks Dilly's Wellnesshotelil õigus saada taotletud tagasimakse selle endise abikava alusel, mis oleks samuti kohaldatav teenuseid osutavatele ettevõtjatele.¹⁸ Nagu ma seletasin käesoleva ettepaneku punktis 27, leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus selle kohta, et komisjon oli selle endise abikava vaikimisi ja tähtajatult heaks kiitnud.

14 Vt käesoleva ettepaneku punkt 28.

15 21. juuli 2016. aasta kohtuotsus (C-493/14, EU:C:2016:577, punktid 30–52).

16 Vt käesoleva ettepaneku punkt 29.

17 Vt käesoleva ettepaneku punkt 29.

18 Olgu samuti märgitud, et Bundesfinanzgericht (föderaalne maksukohus) leidis käesoleva ettepaneku punktides 21 ja 25 viidatud kahes otsuses, et kuna kõnealust abikava oli rakendatud liidu õigust rikkudes, tuleb seda abikava käsitada nii, nagu ei oleks see mitte kunagi jõustunud, ning rahuldada Dilly's Wellnesshoteli aktsiisi tagastamise taotlust varasema abikava alusel.

44. Kui Euroopa Kohus peaks vastama esimesele eelotsuse küsimusele jaatavalt, millest tulenevalt kehtib BBG 2011-ga kehtestatud abikava muutmise suhtes põhimõtteliselt ELTL artikli 108 lõike 3 kohane teavitamiskohustus, siis tekib küsimus, kas kõnealune muudatus võib olla siiski sellest kohustusest vabastatud määruse nr 651/2014 alusel.

B. Määruse nr 651/2014 kohaldatavus kõnealuse abikava suhtes (kolmas eelotsuse küsimus)

45. Kolmanda eelotsuse küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada esiteks seda, kas kõnealune abikava täidab määruse nr 651/2014 artiklis 44 ette nähtud sisulisi tingimusi (kolmanda küsimuse punkt a), ning teiseks seda, kas kõnealune abikava kuulub selle määruse artikli 58 lõikes 1 ette nähtud üleminekusätte alusel selle määruse ajalisel kohaldamisalasse (kolmanda küsimuse punkt b).

46. Kuna kolmanda küsimuse punkt a on asjakohane üksnes juhul, kui kõnealune abikava kuulub määruse nr 651/2014 ajalisel kohaldamisalasse, siis tuleb kõigepealt vastata kolmanda küsimuse punktile b.

1. Määruse nr 651/2014 artikli 58 lõike 1 tõlgendamine (kolmanda eelotsuse küsimuse punkt b)

47. Kolmanda eelotsuse küsimuse punktiga b soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas määrust nr 651/2014 saab kohaldada tagasiulatuvalt. Kui eeldada, et kõnealune abikava täidab kõiki määrusega nr 651/2014 ette nähtud sisulisi tingimusi, soovib see kohus täpsemalt teada, kas selle määruse artikli 58 lõige 1 vabastab kõnealusest abikavast teatamise kohustusest 2011. aasta veebruarist kuni 30. juunini 2014 kestnud ajavahemiku puhul, samas kui määrus nr 651/2014 jõustus alles 1. juulil 2014.¹⁹

48. Leian samamoodi nagu Austria valitsus ja komisjon, et sellele küsimusele tuleb vastata jaatavalt.

49. Nimelt näeb selle määruse artikkel 58 ette üleminekusätteid. Vastavalt määruse nr 651/2014 artikli 58 lõikele 1 kohaldatakse seda määrust *ka enne selle jõustumist*, see tähendab enne 1. juulit 2014 antud üksikabi²⁰ suhtes, kui see abi vastab kõigile selles määruses sätestatud tingimustele, välja arvatud artiklile 9.

50. Kõnesolev abikava puudutab direktiivi 2003/96 alusel keskkonnamaksu vähenduste vormis antavat abi.²¹ Seda tüüpi abi puhul on tingimused, mis peavad olema määruse nr 651/2014 kohaselt täidetud selleks, et see abi oleks teavitamiskohustusest vabastatud, kehtestatud selle määruse artiklis 44.

51. Kui eeldada, et kõnealune abikava täidab kõiki määruse nr 651/2014 artiklis 44 ette nähtud tingimusi, tuleneb sellest, et nimetatud määrust kohaldatakse kõnealuse abikava suhtes selle määruse artikli 58 lõike 1 alusel 2011. aasta veebruarist kuni 30. juunini 2014 kestnud ajavahemiku osas.

52. Seega tuleb lükata ümber Dilly's Wellnesshoteli esitatud argument, et esiteks tuli kõnealuse määruse artikli 58 lõiget 1 tõlgendada koostoimes selle sätte lõigetega 2 ja 3, ning et teiseks ei saa selle artikli 58 lõikest 1 järeldada, et abikava puhul, mis ei ole kohustusest vabastatud selle artikli 58 lõike 3 alusel, kehtib kohustusest vabastamine siiski artikli 58 lõike 1 alusel.

¹⁹ Määruse nr 651/2014 artikkel 59.

²⁰ Artikli 2 punktis 14 on „üksikabi“ määruse nr 651/2014 tähenduses määratletud kui sihtotstarbeline üksikabi ja abikava raames üksikutele abisaajatele antav abi.

²¹ Vt käesoleva ettepaneku punkt 66.

53. Nimelt ei nõua määruse nr 651/2014 artikli 58 lõige 1 mitte sugugi, et artikli 58 lõike 1 kohaldamiseks peavad olema täidetud selle artikli teistes lõigetes sätestatud tingimused. Artikli 58 lõiked 1–4 käsitlevad igauks aga üleminekueeskirju eraldiseisvate olukordade jaoks.²²

54. Sellest tulenevalt teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata kolmanda eelotsuse küsimuse punktile b, et määruse nr 651/2014 artikli 58 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see määrus vabastab kohustusest teavitada üksikabist, mis on antud direktiivi 2003/96 alusel keskkonnamaksu vähenduste vormis enne 1. juulit 2014, sealhulgas niisugusest abist, nagu on antud põhikohtuasjas kõne all oleva abikava alusel 2011. aasta veebruarist kuni 30. juunini 2014, kui see abi vastab kõikidele määruse nr 651/2014 artiklis 44 ette nähtud tingimustele.

2. Määruse nr 651/2014 artikli 44 tõlgendamine (kolmanda eelotsuse küsimuse punkt a)

55. Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõige 1 vabastab direktiivi 2003/96 alusel tehtud keskkonnamaksu vähenduste vormis abikavad ELTL artikli 108 lõike 3 kohasest teavitamiskohustusest, kui need täidavad kõiki tingimusi, mis on sätestatud esiteks selle III peatüki alla kuuluva artikli lõigetes 2–4 ja selle määruse I peatükis, ning teiseks direktiivis 2003/96.

56. Kuigi kolmanda küsimuse punkt a on sõnastatud nii, et selles ei ole viidatud mitte ühelegi konkreetsele määruse nr 651/2014 artiklile, nähtub eelotsusetaotlusest siiski, et eelotsusetaotluse esitanud kohus väljendab kahtlust üksnes määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 3 tõlgendamise kohta, leides, et kõik teised artikli 44 lõikes 1 ette nähtud tingimused on põhikohtuasjas täidetud.

57. Seega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus kolmanda küsimuse punktiga a sisuliselt teada, kas kõnealune abikava vastab määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ette nähtud tingimusele.

58. Dilly's Wellnesshotel aga vaidleb vastu ka sellele, kuidas eelotsusetaotluse esitanud kohus tõlgendas kõnealuse määruse artikli 44 lõikeid 1 ja 2. Seega pean tarvilikuks kommenteerida lühidalt ka artikli 44 lõigete 1 ja 2 tõlgendust.

59. Enne määruse nr 651/2014 artikli 44 lõigete 1–3 käsitlemist pean kõigepealt vajalikuks selgitada, kuidas kõnealune abikava, täpsemalt abi arvutamise viis, täidab direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktis a ette nähtud tingimusi.

60. See eelnev küsimus on asjakohane, kuna määruse nr 651/2014 artiklis 44 ette nähtud tingimusi tuleb tõlgendada koostoimes direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktist a tulenevate tingimustega, mis peavad samuti olema täidetud selleks, et kõnealune abikava oleks määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 1 alusel teavitamiskohustusest vabastatud.

61. Järgnevalt käsitlen seega seda direktiivi 2003/96 puudutavat küsimust (jaotis a) ning seejärel vastan artikli 44 lõikeid 1–3 käsitlevatele küsimustele (jaotis b).

²² Mis puutub määruse nr 651/2014 artikli 58 lõikesse 3, millele Dilly's Wellnesshotel tugineb, siis olgu märgitud, et see säte näeb ette vabastuse teavitamiskohustusest iga üksikabi puhul, mis on antud enne 1. jaanuari 2015 määruse nr 800/2008 ehk endise üldise grupierandi määruse alusel. See üleminekusäte kaasneb määruse nr 800/2008 artikli 44 lõikega 3, mille kohaselt jäävad selle määruse kehtivusaja lõppemisel sellesama määruse alusel teatamiskohustusest vabastatud abikavad vabastatuks veel kuue kuu pikkuseks üleminekuajaks, st kuni 31. detsembrini 2014. Niisiis kehtestab määruse nr 651/2014 artikli 58 lõige 3 ajavahemikuks 1. juulist 2014 kuni 31. detsembrini 2014 vabastuse määruse nr 800/2008 alusel antud abi suhtes. Ehkki see abi ei ole vabastatud määruse nr 651/2014 alusel, mis on kohaldatav alates 1. juulist 2014, kehtestab selle määruse artikli 58 lõige 3 selle abi suhtes siiski vabastuse kuni 31. detsembrini 2014. Antud juhul, arvestades, et Euroopa Kohus otsustas kohtuasjas Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577), et kõnealune abikava ei olnud määruse nr 800/2008 alusel teavitamiskohustusest vabastatud, ei ole määruse nr 651/2014 artikli 58 lõige 3 järelikult käesolevas asjas asjakohane.

a) Direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punkt a

62. Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 1 nimetatud direktiivi 2003/96 puudutavad tingimused on täpsemalt seotud selle direktiivi artikli 17 lõike 1 punktiga a, mis näeb teatud tingimustel liikmesriikidele ette võimaluse kohaldada maksuvähendust energiatoodete ning elektrienergia tarbimise suhtes energiamahukate ettevõtete kasuks.²³

63. Artikli 17 lõike 1 punktis a on esitatud sisuliselt kaks kriteeriumi. Esiteks on selles määratletud ettevõtjad, kes võivad saada maksuvähendust, see tähendab „energiamahukad ettevõtted“. „Energiamahukas ettevõtte“ on täpsemalt majandusüksus direktiivi 2003/96 artikli 11 tähenduses, kus energiatoodete ja elektrienergia ost moodustab vähemalt 3% toodangu väärtusest või maksmisele kuuluv liikmesriigi energiamaks vähemalt 0,5% lisandväärtusest. Sellest sättest tuleneb, et liikmesriigid võivad selle määratluse piires kohaldada piiravaid põhimõtteid, sealhulgas tootmisvaldkonna määratlusi.

64. Teiseks näeb selle artikli 17 lõike 1 punkt a ette, et järgima peab direktiivis, see tähendab selle I lisa tabelis C ette nähtud kütteainete ja elektrienergia madalaimat maksustamistaset.

65. Käesoleval juhul leiavad Austria valitsus ja komisjon, et kõnealuse abikavaga ette nähtud abi on direktiivi 2003/96 alusel antud keskkonnamaksu vähenduste vormis abi ning see abikava täidab direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktis a ette nähtud kahte kriteeriumi. Dilly's Wellnesshotel ei vaidle sellele vastu. Seega tuginen sellele asjaolule, mis on minu arvates põhjendatud.

66. Täpsemalt, nagu Austria valitsus selgitab, tuleb kõigepealt lähtuda põhimõttest, et kõnealune abikava näeb ette maksuvähenduse energiatoodete tarbimise suhtes nimetatud direktiivi artikli 17 lõike 1 tähenduses maksusumma osalise tagastamise vormis. Sellisel kujul maksuvähendus on ette nähtud selle direktiivi artikli 6 punktis c.²⁴

67. Mis puutub kõnealuse direktiivi artikli 17 lõike 1 punktis a ette nähtud esimest kriteeriumi, siis EAVG 2011 § 1 lõige 1 sätestab, et energiaaktsiis tagastatakse kalendriaasta eest ulatuses, milles see ületab kokku 0,5% toodangu netoväärtusest. Nagu Austria valitsus märgib, tagab see toodangu netoväärtust käsitlev tingimus, et kõnealuse abikava alusel saavad abi ainult need ettevõtjad, keda loetakse selle direktiivi artikli 17 lõike 1 punkti a alusel „energiamahukate[ks] ettevõtete[ks]“.²⁵

68. Lisaks sellele, nagu Austria valitsus märgib, vastab kõnealuse abikava alusel abisaajate hulga suhtes BBG 2011-ga kehtestatud piirang täielikult direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktis a ette nähtud „energiamahukate ettevõtete“ määratlusele. Piirates abisaajate hulka ettevõtjatega, kelle põhitegevus on kaupade tootmine, kohaldas Austria valitsus lihtsalt tootmisvaldkonda käsitlevat piiravat põhimõtet, kooskõlas direktiivi artikli 17 lõike 1 punkti a sõnastusega, milles on liikmesriikidele see võimalus ette nähtud. Märgin ka, et Euroopa Kohus on leidnud samamoodi, et direktiivi 2003/96 artikli 17 lõikega 1 ei ole vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis näevad ette elektri tarbimise suhtes maksuvähendusi energiamahukate ettevõtete kasuks üksnes töötleva tööstuse sektoris.²⁶

69. Mis puudutab direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktis a ette nähtud teist kriteeriumi, mis käsitleb madalaimat maksustamistaset, siis leian, nagu selgitab Austria valitsus, et kõnealune abikava vastab ka sellele kriteeriumile.

23 Olgu märgitud, et direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punkt b ja artikli 17 lõige 3 näevad liikmesriikidele ette ka võimaluse kohaldada maksuvähendusi muudes olukordades. Need olukorrad ei ole siiski käesolevas asjas asjakohased.

24 Selles artiklis on sätestatud, et liikmesriigid võivad nimetatud direktiivi kohaselt maksustamistaset alandada maksusummast ühe osa tagasi maksmise teel. Peale selle näeb direktiivi artikli 6 punkt b ette, et makse võib vähendada ka erinevate määrade kohaldamise kaudu.

25 Lähtun põhimõttest, et EAVG 2011 § 1 lõikes 1 ette nähtud „toodangu netoväärtust“ tuleb mõista „lisandväärtusena“ direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punkti a tähenduses.

26 Vt 18. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus IRCCS – Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17, punktid 45–52).

70. Nimelt tuleneb EAVG 2011 § 2 lõigetest 1 ja 2 sisuliselt, et tagastatav aktsiisisumma, mis kujutab endast abi, arvutatakse nii, et tasutud aktsiisi kogusummast lahutatakse suurim kahest järgmisest summast: kas summa, mis vastab 0,5%-le toodangu netoväärtusest, või siis nimetatud energiaallikate suhtes kohaldatavate madalaimate maksustamistasemete summa.

71. See abi arvutamise viis tagab esiteks, et abi saavad ainult direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punkti a tähenduses „energiamahukateks ettevõteteks“ loetud ettevõtjad, ning teiseks, et abisaajatele antav abi vastab alati direktiivi I lisa tabelis C nõutavale madalaimale maksustamistasemele.

72. Järgmisena tekib küsimus, kas põhikohtuasjas on täidetud ka määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ette nähtud tingimus.

b) Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõiked 1–3

73. Järgnevalt kommenteerin kõigepealt lühidalt artikli 44 lõikeid 1 ja 2, mille tõlgendamine ei tekita minu arvates tõsiseid kahtlusi, ning seejärel käsitlen artikli 44 lõike 3 tõlgendamist.

1) Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 1 tõlgendamine

74. Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 1 kohaselt peavad selleks, et abikava oleks teavitamiskohustusest vabastatud, olema täidetud selle määruse I peatükis ette nähtud tingimused. Artikli 5 lõige 1, mis asub nimetatud määruse I peatükis, näeb ette, et seda määrust kohaldatakse vaid läbipaistava abi suhtes. Mis puutub konkreetsemalt maksusoodustuste vormis antavasse abisse, siis määruse artikli 5 lõike 2 punkt d näeb ette, et seda abi loetakse läbipaistvaks juhul, kui meetmega on ette nähtud ülemmäär, millega tagatakse, et kohaldatavat künnist ei ületata.

75. Dilly's Wellnesshotel väidab, et kõnealune abikava ei täida määruse nr 651/2014 artikli 5 lõike 2 punktis d ette nähtud tingimust, leides, et kuna kõnealuses abikavas ei ole ette nähtud ülemmäära, ei ole see abikava nimetatud määruse artikli 5 lõike 2 punkti d tähenduses läbipaistev.

76. Samamoodi, nagu väidavad eelotsusetaotluse esitanud kohus, Austria valitsus ja komisjon, leian, et artikli 5 lõike 2 punkt d ei ole käesolevas asjas asjakohane. Vastavalt selle artikli sõnastusele on nimetatud ülemmäär asjakohane üksnes siis, kui kohaldatav on teavitamiskünnis. Direktiivi 2003/96 alusel keskkonnamaksu vähenduste vormis antava abi kohta tuleb aga märkida, et määrusega nr 651/2014 ei ole ette nähtud mingit teavitamiskünnist.²⁷

2) Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 2 tõlgendamine

77. Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 2 kohaselt peavad abikava alusel abi saajad olema välja valitud läbipaistvate ja objektiivsete kriteeriumide alusel.

78. Selles osas mõistan Dilly's Wellnesshoteli argumenti nii, et kõnealune abikava ei täida seda tingimust, sest ei ole mingit põhjendust, miks aktsiisimaksu vähendust kohaldatakse ainult tootmisettevõtjatele.

²⁷ Seevastu selle määruse artikkel 4 kehtestab teavitamiskünnised paljude muude abiliikide suhtes, mille puhul on artikli 5 lõike 2 punkt d asjakohane, kui eeldada, et see abi antakse maksusoodustuste vormis. Kõnealuse abikava kohta märgin, et selle alusel antava abi summa sõltub asjaomase ettevõtja energia tarbimisest, ning määrus nr 651/2014 ei piiritle seega seda summat.

79. Kõigepealt tuleb nentida, et abi saavate ettevõtjate valiku küsimus on eelkõige reguleeritud direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktiga a. Nagu käesoleva ettepaneku punktis 68 on selgitatud, vastab kõnealuse abikava alusel abi saajate hulga piiramine täielikult selles artiklis ette nähtud tingimustele.

80. Seejärel tuleb minu arvates mõista määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 2 ette nähtud läbipaistvuse ja objektiivsuse tingimusi nii, et need nõuavad esiteks, et abisaajate hulk, mille liikmesriigid on direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punkti a alusel kindlaks määranud, peab olema siseriiklikus õiguses selgelt fikseeritud, ning teiseks, et see abisaajate hulk peab olema kindlaks määratud nii, et abi antaks ühtemoodi kõikidele konkurentidele, kes on sarnases faktilises olukorras, vastavalt määruse nr 651/2014 põhjendusele 64.

81. Käesolevas asjas tuleb nentida, et kõnealune abikava vastab nendele nõuetele, kuna esiteks on selle alusel abi saajad selgelt kindlaks määratud EAVG 2011 § 2 lõikes 1, ning teiseks antakse seda abi samamoodi kõikidele samasuguses faktilises olukorras olevatele konkurentidele, see tähendab ettevõtjatele, kelle kohta on tõendatud, et nende põhitegevus on kaupade tootmine.

3) Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 3 tõlgendamine

82. Määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 3 kohaselt peavad maksuvabastusena antava abi kavad põhinema kas kohaldatava keskkonnamaksumäära vähendamisel, kindla hüvitissumma maksmisel või siis nende kahe kombinatsioonil.

83. Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib sisuliselt, kas kõnealune abikava põhineb ühel nendest kolmest süsteemist, arvestades, et EAVG 2011-ga ette nähtud maksuvähendus on kindlaks määratud konkreetse valemiga.

84. Sellega seoses tuleb kõigepealt kindlaks teha see, kuidas peab täpsemalt tõlgendama määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ette nähtud tingimust, ning seejärel see, kas abikava vastab sellele tingimusele.

85. Esimese küsimuse kohta märgin kohe, et seda määrusega nr 651/2014 kehtestatud tingimust, mida ei olnud varasemas grupierandi määruses,²⁸ ei ole Euroopa Kohus minu arvates veel hinnanud.

86. Järgmiseks olgu öeldud, et määruse nr 651/2014 põhjenduses 64 on direktiivi 2003/96 alusel maksuvähenduste vormis antava abi kohta märgitud, et selleks, „et säilitada paremini hinnasignaale, mida keskkonnamaksudega tahetakse ettevõtjatele anda“, peab liikmesriikidel olema võimalus „töötada välja maksuvähenduste kava, mis põhineb fikseeritud iga-aastase hüvitise summa (maksude tagastus) väljamaksete süsteemil“.

87. Selle põhjenduse viimase osa järgi, milles on tegelikult esitatud sõnade „fikseeritud iga-aastase hüvitise summa väljamaksed“ määratlus, mõistan ma artikli 44 lõiget 3 nii, et see nõuab, et abikava põhineks kas maksu tagastamise süsteemil, millega antakse iga-aastane kindel summa, või kohaldatavate maksumäärade vähendamise süsteemil, mille puhul abi ei esine tagastuse vormis, vaid antakse alguses, vähendatud maksumäärade kohaldamise kaudu, või siis nende kahe kombinatsioonil. Nagu ma selgitasin käesoleva ettepaneku punktis 66 ja 24. joonealuses märkuses, on need kaks meetodit ette nähtud ka direktiivi 2003/96 artikli 6 punktides b ja c maksuvähenduste osas.

²⁸ Keskkonnamaksu vähenduste vormis antav abi oli reguleeritud määruse nr 800/2008 artikliga 25. Selle artikli kohaselt on direktiivi 2003/96 tingimustele vastavad abikavad teatamiskohustusest vabastatud, kui abisaajad maksavad vähemalt ühenduse maksu alammäära, mis on sätestatud direktiivis 2003/96, ning maksuvähendusi ei anta pikemaks perioodiks kui 10 aastat.

88. Peale selle nõude ei näe määruse nr 651/2014 artikli 44 lõige 3 minu arvates ette nende süsteemide rakendamise korda. Nagu on selgitatud käesoleva ettepaneku punktides 63–71, on seevastu direktiivi 2003/96 artikli 17 lõike 1 punktis a niisugune kord ette nähtud maksuvähenduste suhtes, ning sellest korrast käesolevas asjas kinni peetud.

89. Selline määruse nr 651/2014 artikli 44 lõike 3 tõlgendus vastab minu arvates lisaks täielikult selle määruse üldeesmärgile. Nimelt on üks määruse nr 651/2014 eesmärke suurendada läbipaistvust ja järelevalvet ning võimaldada suurte abikavade korrektset hindamist seoses nende mõjuga konkurentsile siseturul.²⁹

90. Selles osas mõistan – niisamuti nagu komisjon – määruse nr 651/2014 artikli 44 lõiget 3 nii, et kui abikavad põhinevad ühel kolmest selles artiklis ette nähtud süsteemist, tähendab see, et abisumma on antud läbipaistvalt.

91. Käesolevas asjas leian niisamuti nagu komisjon ja Austria valitsus, et kõnealune abikava täidab määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ette nähtud tingimust.

92. Komisjon leiab, et kõnealune abikava põhineb „kohaldatava keskkonnamaksumäära vähendamisel“ artikli 44 lõike 3 tähenduses, eelkõige vastavalt selle artikli teleoloogilisele tõlgendusele.

93. Mina leian, et kõnealune abikava põhineb pigem „kindla hüvitissumma maksmisel“, nimelt maksu tagastamise süsteemil, millega antakse iga-aastane kindel summa. Täpsemalt näeb kõnealune abikava ette tasutud energiaaktsiisi tagastamist taotluse alusel kalendriaasta eest. Selle tasutud aktsiisi alusel arvutatakse kõnealuse abikava kohaselt kindel tagasimakse, selles mõttes, et – nagu Austria valitsus märgib – see arvutus ei jäta maksuhaldurile tagastatava summa osas mingit kaalutlusruumi.

94. Seega tuleb lükata tagasi Dilly's Wellnesshoteli esitatud argument, et kõnealuse abikava kohaldamise kord ei vasta määruse nr 651/2014 artikli 44 lõikes 3 ette nähtud tingimusele eelkõige sellepärast, et tagasimakset arvutatakse konkreetse valemi abil, selles mõttes, et tagasi makstav summa sõltub asjaomase ettevõtja energiatarbimisest. Tuleb nentida, et iga direktiivi 2003/96 alusel maksuvähenduste vormis antav abi arvutatakse tulenevalt selle olemusest asjasse puutuvate ettevõtjate konkreetse energiatarbimise alusel.³⁰

95. Sellest tulenevalt teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata kolmanda eelotsuse küsimuse punktile a, et määruse nr 651/2014 artikli 44 lõiget 3 tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab niisugust abikava, nagu käsitletakse põhikohtuasjas ning mis põhineb keskkonnamaksu tagastamise süsteemil ja mille raames on sellest maksust tagastatav summa seaduses üheti mõistetavalt valemiga kindlaks määratud.

V. Ettepanek

96. Eespool esitatud kaalutlusi arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Verwaltungsgerichtshofi (Austria kõrgeim halduskohus) kolmandale eelotsuse küsimusele järgmiselt.

1. Komisjoni 17. juuni 2014. aasta määruse (EL) nr 651/2014 ELi aluslepingu artiklite 107 ja 108 kohaldamise kohta, millega teatavat liiki abi tunnustatakse siseturuga kokkusobivaks, artikli 44 lõiget 3 tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab niisugust abikava, nagu käsitletakse põhikohtuasjas ning mis põhineb keskkonnamaksu tagastamise süsteemil ja mille raames on sellest maksust tagastatav summa seaduses üheti mõistetavalt valemiga kindlaks määratud.

²⁹ Vt eelkõige määruse nr 651/2014 põhjendused 3–5.

³⁰ Vt ka käesoleva ettepaneku 27. joonealune märkus.

2. Määruse nr 651/2014 artikli 58 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see määrus vabastab kohustusest teavitada üksikabist, mis on antud nõukogu 27. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/96/EÜ, millega korraldatakse ümber energiatoodete ja elektrienergia maksustamise ühenduse raamistik, alusel keskkonnamaksu vähenduste vormis enne 1. juulit 2014, sealhulgas niisugusest abist, nagu on antud põhikohtuasjas kõne all oleva abikava alusel 2011. aasta veebruarist kuni 30. juunini 2014, kui see abi vastab kõikidele määruse nr 651/2014 artiklis 44 ette nähtud tingimustele.